

РЕШЕНИЕ

№ 21895

гр. София, 25.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 04.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3993** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба, вх. № 9394 от 15.04.2025 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № 11-04-16 от 10.04.2025 г. по описа на Министерство на правосъдието (МП), подадена от Висшия съдебен съвет (В.), с адрес [населено място], [улица], представляван от Б. М. чрез процесуалния представител Д. Н., директор на дирекция „Правна“ в Администрацията на В. (А.) срещу Решение № ЛС-04-167 от 28.03.2025 г., издадено от В. Д. Д., държавен експерт в отдел „Координация на политики в съдебната система“, дирекция „Стратегическо развитие и програми“ и Ръководител на Програмния оператор на Програма „Правосъдие“ на Норвежкия финансов механизъм 2014-2021 (НФМ), с което е определена финансова корекция в размер на 125 184,00 лв. (без ДДС) или 150 220, 80 лв. (с ДДС), представляваща 100 % върху допустимите разходи по Договор № В.-5247 от 18.03.2022 г. с предмет изпълнение на задълженията на юрист по дейностите на проекта в изпълнение на Договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ рег. № 93-00-29 от 24.02.2020 г. за изпълнение на проект „Повишаване на професионализма в съдебната система“.

С жалбата се иска съдът да прогласи обжалваното Решение № ЛС-04-167 от 28.03.2025 г. за нищожно поради издаването му от некомпетентен административен орган, на основание чл. 146, т. 1 АПК, тъй като е издадено въз основа на заповед, с която министърът на правосъдието, в качеството му на ръководител на ПО на програма „Правосъдие“ на НФМ 2014-2021 г., е определил В. Д. за ръководител на ПО с изрично изброени в т.1 на заповедта правомощия, сред които не фигурира издаването на решение за определяне на финансови корекции. Подчертава се,

че от изброените в заповедта правомощия не се сочи прехвърляне на правомощието за определяне на финансови корекция по програма „Правосъдие“, както и че липсват такива и по отношение на оспореното решение, поради което предоставените правомощия не следва да се тълкуват разширително. В тази връзка оспорващият посочва, че компетентността на ПО в лицето на министъра на правосъдието да определя финансови корекции на съответния бенефициент и необходимостта в решението императивно да бъдат посочени съответните реквизити, които не са „прехвърлени“ с издадената заповед, послужила като основание за налагане на процесната финансова корекция. На следващо място се излагат съображения за незаконосъобразност на обжалвания акт като издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, а именно липса на реквизити във формата му (чл. 59, ал. 2, т. 4, предл. второ АПК); липсата на посочено годно правно основание за налагането на финансовата корекция, наличието на нарушения на чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК. Посочва се, че в изброените в решението основания за издаването му незаконосъобразно е посочено, че същото се издава на основание „т.1, б. „а“ на Приложение № 1 към чл. 2, ал.1 от Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (Наредбата), във връзка с §1, т. 3 от Допълнителна разпоредба на Наредбата и Раздел 18 „Финансови корекции“ от Системи за управление и контрол на изпълнението на Програма „Правосъдие“. Инвокират се доводи, че в обжалваното решение не е посочено правното основание за налагане на финансовата корекция, което от своя страна представлява самостоятелно основание за отмяната на акт. Допълнителното са аргументирани доводи по съществото на спора. В хода на съдебното обжалване, жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. Я., която поддържа жалбата, предлага да се уважи и претендира разноски.

Ответникът, държавен експерт в Дирекция „Стратегическо развитие и програми“ и ръководител на Програмния оператор на Програма „Правосъдие“ на Норвежкия финансов механизъм 2014 – 2020, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. Р., която оспорва жалбата, предлага да се отхвърли като неоснователна и претендира юрисконсултско. Депозира писмено становище. Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор К., който дава становище за основателност на жалбата.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят, В., е сключил договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № 93-00-69 от 24.02.2020 г. за изпълнение на проект № BGJUSTICE-2.001-0002-C05/24.02.2020 г. „Повишаване професионализма в съдебната система“, финансиран по Програма „Правосъдие“ на НФМ 2014-2021, с МП.

В изпълнение на посочения договор, оспорващият сключва с В. Р. П. Договор № В.-5247 от 18.03.2022 г. (Анекс № В.-6964 от 04.05.2023 г.). Същият е възложен директно и не е провеждана процедура по Закона за обществените поръчки (ЗОП).

От Д. „Верификации“ е извършена проверка на пакет отчетни документи по Искане за плащане № 22 от 17.07.2024 г. по договор № BGJUSTICE-2.001-0002- C05/24.02.2020 г. с наименование „Повишаване на професионализма в съдебната система“, финансиран по Програма „Правосъдие“ на Норвежки финансов механизъм 2014-2021. За резултатите от извършената проверка ПО е уведомен с писмо рег. № 93-00-184 от 28.05.2024 г. Направените констатации са обективирани в контролен лист Приложение 6.8 от 22.05.2024 г., допълнен с контролен лист Приложение 6.8 от 08.08.2024 г. и становище с рег. № 93-00-184 от 10.09.2024 г.

Във връзка с получения сигнал за нередност изх. № 369 от 28.05.2024 г. (л. 299-300) до жалбоподателя е изпратено писмо изх. № 93-00-69 от 13.11.2024 г. от Ръководителя на ПО (л. 351-356), в което е посочено, че услугите, предмет на сключения договор, попадат в приложение № 2 към ЗОП, а съгласно разпоредбата на чл. 20, ал. 2, т. 2 ЗОП (в относимата редакция), възложителите прилагат процедурите по чл. 18, ал.1, т. 12 или 13 ЗОП, когато обществените поръчки имат прогнозна стойност при доставки и услуги, включително и услугите по приложение № 2 – от 70 000 лв. до съответния праг по ал. 1 в зависимост от вида на възложителя и предмета на поръчката. Заключено е, че възложителят е следвало да приложи процедурите по чл. 18, ал.1, т. 12 или 13 ЗОП, вместо да възложи разхода директно. Посочените нарушения формират основание за установяване на нередност по смисъла на чл. 12.2 от Регламент за изпълнението на НФМ 2014-2021 г. и определяне на финансова корекция съобразно т.1 „липса на публикуване на обявление за обществена поръчка/публична покана или неоснователно директно възлагане“ от приложение № 1 към чл. 2, ал.1 на Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне на размера на финансовите корекции по реда на ЗУСЕФСУ.

Писмото е връчено на оспорващия и той е изпратил възражение (л. 357-361) на 27.11.2024 г. След получаване възражението на жалбоподателя, ръководителя на ПО издава процесното решение № ЛС-04-167 от 28.03.2024 г., в което са описани следните нарушения:

Неправилно определен ред на поръчката – В проектното предложение към договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ рег. № BGJUSTICE-2.001-0002- C05 от 24.02.2020 г. е предвидено дейността на юрист по проекта да се изпълнява от лице от структурата на В., каквото към момента на сключването на договора за БФП е бил В. Р. П.. За тази дейност в бюджета на проекта са заложили 3840 часа при първоначална часова ставка 19,56 лв./час или в общ размер на 75 110,40 лв. за целия срок на договора за БФП. В Искане за изменение № 4 по проекта часовата ставка за възнаграждение на експерт-юрист е променена от 19,56 лв./час на 39,12 лв./час, считано от 21.01.2022 г. Така е променена и общата стойност на средствата за възнаграждения на експерт-юрист по проекта от 75 110,40 лв. на 150 220.80 лв. с ДДС. На база събраните в хода на административното производство доказателства е установено, че В. П. е бил назначен за юрист по проекта със Заповед В.-3037 от 12.03.2020 г. като към момента на издаването ѝ същият е изпълнявал длъжността и.д. главен секретар на В. и му е възложено да изпълнява допълнителни задължения по проект BGJUSTICE-2.001-0002-C05 от 24.02.2020 г. „Повишаване на професионализма в съдебната система“. По заповед № В.-3037 от 12.03.2020 г. са изплатени средства в размер на 6 050,58 лева.

На 18.03.2022 г. между В. и В. П. е сключен Договор № В.-5247 от 18.03.2022 г. (Анекс № В.-6964 от 04.05.2023 г.), с който на П. е възложено изпълнението на задълженията на юрист по дейностите на проекта, в това число участие в подготовка на документации и провеждане на процедури за възлагане на обществени поръчки по проекта; изготвяне на становища, запитвания, официални отговори по въпроси, свързани с провежданите процедури по ЗОП, като и участие в комисии за оценка на предложенията, подадени за участие в процедури за избор на изпълнител по реда на ЗОП. Ответникът е подчертал, че към датата на сключване на този договор В. П. не е изпълнявал длъжността и.д. главен секретар, а е бил съдия и не е бил служител в администрацията на В., видно от Протокол № 9 от 17.03.2024 г. на Пленума на В..

Направен е извод, че към датата на сключване на Договор № В.-5247 от 18.03.2022 г. прогнозната стойност за услугата е била известна и същата е в размер на 150 220,80 лева с включен ДДС, или 125 184 лева, без ДДС, като по договора е изплатена сума в размер на 72 567,60 лв. В случая изпълнителят по договора се явява в качеството си на физическо лице, което не е регистрирано по

ЗДС.

На следващо място е посочено, че в отчетените и верифицирани от ПО разходи по договор № В.-5247 от 18.03.2022 г. не са отчетени часове за участие в комисии по ЗОП, който факт е приет за ирелевантен, доколкото нарушение е налице със самия факт на възлагане на договора директно, без да са били налице предвидените в закона основания за това. Административният орган е посочил, че е без значение и обстоятелството, че сумата в размер на 8762,88 лв. е изплатена на 27.03.2024 г., защото изплащането на възнаграждението на части през отделни периоди не санирало по никакъв начин допуснатия порок при възлагането.

В резултат е прието, че е допуснато на нарушение на чл. 20, ал.2, т.2 ЗОП.

Описаните по – горе нарушения са определени като следните нередности: т.1 „Липса на публикуване на обявление за обществена поръчка/публична покана или неоснователно директно възлагане (т.е. незаконосъобразен избор на процедура на договаряне без публикуване на обявление за поръчка, пряко договаряне“ от Приложение № 1 към чл. 2, ал.1 от Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на ЗУСЕФСУ (Наредбата за нередности). Определен е размер на финансова корекция – 100% върху допустимите разходи, засегнати от нарушението разходи, за възлагане на Договор № В.-5247/18.03.2022 г. (Анекс № В.- 6964/04.05.2023 г) за изпълнението на задълженията на юрист по дейностите на проекта, в това число участие в подготовка на документации и провеждане на процедури за възлагане на обществени поръчки по проекта; изготвяне на становища, запитвания, официални отговори по въпроси, свързани с провежданите процедури по ЗОП, като и участие в комисии за оценка на предложенията, подадени за участие в процедури за избор на изпълнител по реда на ЗОП на стойност 150 220,80 лева с включен ДДС, или 125 184 лева без ДДС.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото представените с жалбата и административната преписка писмени документи.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

Оспореното решение е връчено по електронен път на 28.03.2025 г. на жалбоподателя, видно от приетата по делото комуникация (л. 33) и жалбата е подадена на 10.04.2025 г. чрез административния орган в срока по чл. 146, ал. 1 от АПК, което обуславя нейната допустимост.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, като не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, както и да обяви нищожността на акта, дори и да липсва искане за това.

Жалбоподателя на първо място е развил аргументи, че обжалваният от него административен акт е издаден от лице без материална компетентност. Съдът намира, че това възражение е основателно. Оспореното решение е издадено от В. Д. Д., държавен експерт в отдел „Координация на политики в съдебната система“, дирекция „Стратегическо развитие и програми“, която съгласно Заповед № ЛС-04-128 от 04.03.2025 г. на министъра на правосъдието е определена за ръководител на Програмния оператор. В тази заповед изрично са изброени правомощията/компетентностите, които са и делегирани, но сред тях не е предвидено налагането на финансови корекции. Самата заповед е издадена на основание чл. 5.6. от Регламента за изпълнението на Норвежкия финансов механизъм 2014-2021 (Регламента) във връзка с Меморандума за разбирателство относно изпълнението на НФМ 2014-2021, сключен между Република България и Кралство Н., чл. 1 от Закона за ратифициране на Меморандума за

разбирателство относно изпълнението на НФМ 2014-2021 г. и Програмното споразумение от 23.05.2018 г., подписано между Националното координационно звено (Дирекция „Централно координационно звено в Администрацията на Министерски съвет) и норвежкото Министерство на външните работи, чл. 25, ал. 4 от Закона за администрацията във връзка с чл. 3, ал.2 и чл. 5, т. 21 от Устройствения правилник.

Между страните не се спори относно съдържанието и правните основания, въз основа на които е издадена Заповед № ЛС -04-128 от 04.03.2025 г. на министъра на правосъдието. Спорът се ограничава до това дали министъра на правосъдието е делегирал правомощието си по чл. 5.6., т. 1, б. в и б. х от Регламента във връзка с чл. 17.2 от Споразумението за изпълнение на програма „Правосъдие“. Посочените разпоредби предвиждат, че програмния оператор е отговорен за подготовката и изпълнението на програмата в съответствие с принципите, описани в чл. 1.3. и по – конкретно: гарантиране, че са предприети всички необходими и подходящи мерки за предотвратяване, разкриване и елиминиране на всички случаи на предполагаеми или действителни нередности, че те са разследвани бързо и ефективно и надлежно съобщавани и отстранени, включително извършването на всякакви финансови корекции, които са подходящи; и спазване на други задължения, предвидени в програмното споразумение. В програмното споразумение е посочено, чл. 17.2, че при определяне на конкретния размер на финансовата корекция програмният оператор използва като референция Насоките за определяне на финансови корекции, които да бъдат извършвани от Европейската комисия, спрямо разходите, финансирани от ЕС съгласно принципа на споделено управление, за несъответствие с правилата на обществени поръчки, одобрени с Решение С (2013) 9527 от 19.12.2013 г., като се отчитат спецификите на Регламента за изпълнение на НФМ. От съдържанието на посочените текстове следва, че компетентният национален орган, който има правомощието да налага финансова корекция е Програмният оператор. В случая Програмният оператор е министъра на правосъдието. Последният има правната възможност действително да делегира свои правомощия по силата на общите текстове на Закона за администрацията (чл. 25, ал. 4) и на Устройствения правилник на МП (чл. 3, ал.2 и чл. 5, т. 21), но в изброяване на компетентностите, които предоставя на определеното от него лице, следва ясно точно и конкретно да бъдат изброени, което не е направено в случая. При едно просто сравнение на посочените в чл. 5.6, т. 1 от Регламента компетентности на Програмния оператор те са 24 на брой, докато в делегиращата заповед на министъра са само 8 на брой, като сред тях не е предвидено налагането на финансови корекции. Не може да се приеме, че е налице предоставяне право на В. Д. да налага финансови корекции дори и по силата на последното тире от т. 1 на заповед ЛС-04-128 от 04.03.2025 г. на министъра на правосъдието, тъй като същото е общо и предвижда изпълнението на други функции пряко свързани с отговорностите на Програмния оператор на Програма „Правосъдие“. Това е така, тъй като предоставената от закона изрична компетентност не може да се преотстъпва освен по изключение – при изрично предвиждане на законова правна норма.

За яснота е необходимо да се посочи, че компетентността или правомощието като правни категории съдържат освен право за извършване на определено действие и за произнасяне на определен материален въпрос, от една страна, същевременно и задължение за изпълнение на даденото от закона право, от друга страна. Тази особеност на административната компетентност аргументира невъзможността да се прехвърля свободно компетентност, поради задължението, което е вменено на административния орган и невъзможността по принцип друг субект да отговаря пред държавата за неизпълнение на това задължение. Важно е да се отбележи, че институтът на делегирането трябва да се реализира при строго спазване на материални и процесуални

правила. Този правен институт намира своето практическо приложение при спазването на залегналото правило *in fine* от чл. 10, ал. 1, изр. 2 АПК – че горестоящ орган не може да излезе за решаване въпроса от компетентността от друг орган, освен ако това е предвидено със закон. В процесния случай с Регламентът не е въведена изрична възможност за делегиране правомощията на Програмния оператор, но това не означава, че той не може с нарочен писмен акт да прехвърли компетентностите си. Само че това прехвърляне трябва да бъде изрично разписано, а не общо. По тези съображения съдът приема за основателни възразенията на жалбоподателя, че обжалваното от решение е издадено от материално некомпетентен орган, поради което административния акт следва да се прогласи за нищожен.

Независимо, че установяването на основания за нищожност на административния акт са достатъчни за отмяна на обжалваното решение, настоящият съдебен състав намира за необходимо да разгледа и да се произнесе по направените доводи за неговата унищожаемост/незаконосъобразност на основание чл. 146 АПК по т.2, т.3 и т. 4, а именно неспазване на установената форма, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправни разпоредби.

Между страните не се спори, че между Програмния оператор, Министерство на правосъдието и жалбоподателя, Висш съдебен съвет е сключен договор № В.-2377 от 24.02.2020 г. на база на предварително дефиниран и одобрен проект „Повишаване на професионализма в съдебната система“ (л. 38-46).

Не се спори и по отношение съдържанието на проектното предложение, в което в т. I. Разходи за персонал – т.т.5.8, 5.9, 5. 10 и 5. 11 са предвидени Разходи за български експерти по Дейности, магистрати, служители и 1 юрист, които ще бъдат направени на база договори, обществени поръчки и от А. (произтичащи от граждански договори и заповеди) (л. 72-74). В т. 8 от Проектно предложение е разписан „план за изпълнение/Дейности по проекта (информацията), а в т. 11 „План за външно възлагане“ изрично са посочени дейностите, които ще бъдат възложени по реда на Закона за обществените поръчки, сред които не е предвидено възлагането на юридически дейности.

В приложения Бюджет на проекта след направената корекция на база Споразумение № 4 е посочено следното по дейности: Дейност 1 – юрист 1680 часа; дейност 2 – 240 часа; дейност 3 – 1680 часа и Дейност „Информация и публичност“ – 240 часа, общо 3840 часа, като в колона „Забележка“ е записано „ Часовата ставка на юриста по проекта е коригирана от 19,56 лв. на 39,12 лв., съобразно Класификатора на Класификатора на длъжностите в администрацията на В., НИ и ИВСС, на основание чл. 341, ал. 3 ЗСВ и Таблица 1 за определяне на максималните основни месечни работни заплати на съдии, прокурори и следователи и осигурителни вноски за сметка на работодателя“ (л. 177-179). Предвидените разходи за „юрист на проекта“ са в размер на 65 721,60 лв. (л. 181).

На 21.01.2022 г. е подписано Допълнително споразумение № 1 към Договор № BGJUSTICE-2.001-0002-C01/24.02.2020 г. за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ (л. 62-63).

На 18.03.2022 г. е сключен Договор № В.-5247 между В. и В. Р. П. с предмет подробно описан в чл. 1. Възнаграждението и начин на плащане са разписани в чл. 4 от договора.

Видно от текста на ал. 1 на чл. 4 страните са се договори възнаграждението да е в размер на 20,00 евро на час или 39,12 лв. на час до размера на предвидените средства и часове в бюджета на проекта. Така определената цена е крайна и включва всички разходи, направени от изпълнителя за извършване на работата, включително и осигурителни вноски, дължими от възложителя. (л. 189-193).

На 26.04.2023 г. жалбоподателят е отправил Искане за изменение № 11 за изменение на бюджета на проекта във връзка с необходимост от преразпределение на средствата за възнаграждение на член на екипа на проекта. Отбелязано е, че изменението има финансово отражение, което се ограничава до прехвърляне на средства между раздели в размер до 10 % от договорения бюджет и не налага промяна в плана за изпълнение на дейностите по проекта. Изменението цели преразпределение на средства за възнаграждение на юридическия експерт по проекта и касае преразпределение на спестен ресурс по Дейност 1, която е изпълнена, към Дейност 2, чието изпълнение е процес и се предвижда да продължи до края на срока на проекта (л. 194 – 195). Това искане е удовлетворено и в резултат е подписан Анекс № 1 № В.-6964 от 04.05.2023 г. към договор № В.-5247 от 18.03.2022 г. между В. и В. П. (л. 243).

На 01.02.2024 г. В. е отправил Искане за изменение № 14 на Договора от 24.02.2020 г. и в резултат е подписано Допълнително споразумение № 2 (л. 249- 250).

От момента на подаване на проектното предложение до издаването на обжалваното решение Законът за обществените поръчки има две редакции – от 01.01.2020 г. и следваща в сила от 01.01.2024 г.

От съдържанието на проектното предложение, договора за отпускане на БВП и обжалваното решение следва изводът, че бенефициентът предварително е заложил дейността „юрист по проекта“ да се изпълнява от лице от структурите на съдебната власт, както изрично е разписано. По отношение на юристът е предвиден редът за определяне на възнаграждението му, както и че не е предвидено в проектното предложение тази да се дейност да се възлага по реда на ЗОП.

Изначално определеното възнаграждение за „юрист“ попада в предвидения в чл. 20, ал. 2, т. 2 ЗОП праг от 70 000, 00 лв. (редакция на текста за 2019 г. и 2020 г.). Следователно не е налице изискването на чл. 20, ал.2 ЗОП за обявяване на процедура по чл. 18, т.12 и т. 13 каквито са твърденията на ответника, изложени в оспореното Решение, тъй като прогнозната стойност се определя без ДДС, съгласно чл. 21, ал.1 ЗОП, а в случая сумата от 75 110, 40 лв. е с ДДС, т.е. прогнозната стойност без ДДС е под 70 000,00 лв. Това от своя страна означава, че правилно в Проектното предложение е предвидено функциите „юрист“ да се изпълняват от служител в съдебната система и че не е необходимо външно възлагане. Тук следва да се обърне внимание, че със сключването на Допълнително споразумение № 1 на 21.01.2022 г. и описаните в §1 и §2 от него приложения, които стават неразделна част от Договора BGJUSTICE-2.001-0002-C01/24.02.2020 г. за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, е запазено предвиждането договорът с „юриста“ да не е чрез външно възлагане, т.е. ПО е приел „спорната“ спорната според него формулировка.

Важен момент от фактическата обстановка по спора е, че изпълнението на проекта е започнало веднага след подписването на договора между В. и МП през 2020 г. и че през цялото време негов юрист е В. П., който е назначен със Заповед № В.-3037 от 12.03.2020

г.. Това обстоятелство е отбелязано в процесното решение (л. 26 от делото) и е посочено, че по посочената заповед е изплатена сума в размер на 6 050, 58 лв. с ДДС. Това от своя страна означава, че са изпълнени част от предварително определените 3840 часа. При това положение автоматично ответникът в процесното решение е умножил първоначално предвидените 3840 часа с определената в Допълнително споразумение № 1 часова ставка от 39,12 лв./час, за да определи посочената от него прогнозна стойност на дейността по целия договор в размер на 150 220,80 лв. с ДДС. Този факт се потвърждава от приложената таблица (л.346) към писмо изх. № 399 от 08.08.2024 г. на Д. „Верификации“ до Програмния оператор (л. 329 – 346) изплатените средства на юриста по проекта общо по заповед № В.-3037 от 12.03.2020 г. и заповед № В.-5247 от 18.03.2022 г. са в размер на 78 618,18 лв. с ДДС (6060,58 лв. + 72 567,60 лв.) или 65515,15 лв. без ДДС, т.е. дори след приключването на проекта изплатеното възнаграждение за „юрист“ не надвишава прага по чл. 20, ал.2, т. 2 ЗОП.

Предвид изложените съображения, съдът приема, че не е допуснато нарушение на чл. 20, ал.2, т. 2 от ЗОП при определяне начина на възлагане изпълнението на дейността „юрист“ на проекта, поради което обжалваното решение в тази му част е незаконосъобразно.

По отношение на втория спорен въпрос – кой може да изпълнява функциите „юрист“ на проекта, съдът намира, че неправилно Ръководителят на ПО не е приел доводите на жалбоподателя относно сключеният през 2022 г. договор между него и В. П.. Неправилно ответникът е изложил доводи, че магистрат или по – точно „съдия“ не може да бъде страна по договор за изпълнение, тъй като не е част от структурата на В.. Направеният извод не кореспондира със структурата на Съдебната система като конституционно очертана. В този смисъл е решение № 1 от 31.01.2017 г. по конст. дело №6/2016 г. на Конституционния съд, а именно, че правоотношенията на съдии, прокурори и следователи по ЗСВ са самостоятелен вид административни правоотношения по изпълнение на платена служба в изпълнение на функциите им при осъществяване на съдебната власт като една от трите държавни (чл. 8 КРБ). При зачитане на тази специфика на правоотношенията съдиите, прокурорите и следователите полагат труд при осъществяването от тях съдебна власт, изпълняват законовите си задължения, получават възнаграждение, ползват различни видове отпуски, подлежат на командироване и т. н. Поради това в чл. 229 ЗСВ изрично е уредено субсидиарното прилагане на КТ, а се прилагат и принципите на международните актове и на актовете на вътрешното ни законодателство, свързани с правото на труд и неговата защита. Правният служебен статут на съдиите, прокурорите и следователите е особен, а извода е от спецификата и характера на правоотношенията, по силата на които те изпълняват своите функции на заеманите магистратски длъжности. Правоотношенията не са трудови по смисъла на Кодекса на труда, а норми от Закона за съдебната власт задават правната им рамка, която произтича пряка от върховния закон. Съгласно чл. 129, ал. 1 от Конституцията на Република България, съдиите, прокурорите и следователите се назначават, повишават, понижават, преместват и освобождават от длъжност от В.. Това означава, че създаването, изменението, прекратяването, а и възстановяването на магистратското правоотношение се извършва чрез индивидуални административни актове (решения) на В., респ. съответната колегия – съдийска или прокурорска. Това разграничава магистратското правоотношение

от трудовото. Последните са тези, които намират своята правна уредба изцяло в частното право и се регулират от метода на равнопоставеност на страните. Правоотношенията с магистратите по повод заеманите от тях длъжности не са и служебни по смисъла на Закона за държавния служител. Приликата е, че са също властнически правоотношения при упражняване на държавната власт. Разликата е, че в своята дейност магистратът осъществява съдебната власт, а държавният служител - изпълнителната власт. Това означава, че правоотношенията на съдии, прокурори и следователи по ЗСВ са самостоятелен вид административни правоотношения по изпълнение на платена служба в изпълнение на функциите им при осъществяване на съдебната власт като една от трите държавни (чл. 8 КРБ). При зачитане на тази специфика на правоотношенията съдиите, прокурорите и следователите полагат труд при осъществяването от тях съдебна власт, изпълняват законовите си задължения, получават възнаграждение, ползват различни видове отпуски, подлежат на командироване и т. н.

С цел прецизност на изложението е необходимо да се подчертае, че законодателят в чл. 195, ал. 2, т. 2 ЗСВ е предвидил възможност магистратите да получават възнаграждения и за участие в европейски и международни програми и проекти. При тази нормативна възможност не е допуснато неспазване на специалния закон при подписването на договор № В.-5247 от 18.03.2022 г. между В. и В. П..

С оглед така изложените съображения жалбата и в тази ѝ част е основателна и подлежи на самостоятелно уважение.

По отношение на правната квалификация, съдът констатира, че в Сигнала за извършена проверка (л. 299, 300) е посочено, че е допуснато нарушение на чл. 69, т. 3 от Правилника за приложение на ЗОП (ППЗОП). В писмото на ръководителя на ПО № 93-00-69 от 13.11.2024 г. (л. 351- 356) е записано, че „Съгласно разпоредбата на чл. 20, ал. 2, т. 2 от ЗОП, действаща към момента на сключването на Договор № В.-5247/18.03.2022 г., изм. – ДВ, бр. 102 от 2019 г., в сила от 01.01.2020 г., Възложителите прилагат процедурите по чл. 18, ал.1, т. 12 или 13, когато обществените поръчки имат прогнозна стойност: т. 2 при доставки и услуги, включително и услугите по приложение № 2 – от 70 000 лв. до съответния праг по ал. 1 в зависимост от вида на възложителя и предмета на поръчката. Предвид изложеното, Възложителят е следвало да приложи процедурите по чл. 18, ал.1, т. 12 или 13 ЗОП, вместо да възложи разхода директно.“. Допуснатите неточности не се приемат от настоящия съдебен състав за съществени нарушения, тъй като в обжалваното Решение коректно е посочено, която разпоредба е приета от ръководителя на ПО за нарушена.

По отношение квалифицирането на нарушението като нередност, правилно органът е установил, че нарушението на чл. 20, ал.2, т. 2 ЗОП представлява нередност нередност по чл.12.2 от Регламента за изпълнението на НФМ 2014-2021 г., съгласно чл. 10.5 от Споразумението между Кралство Н. и ЕВ за финансов механизъм, на Н. за периода 2014-2021 г. и определен за финансова корекция по т.1 „липса на публикуване на обявление за обществена поръчка/публична покана или неоснователно директно възлагане“ от Приложение № 1 към чл. 2, ал.1 на Наредбата за посочване на нередности. Определяне размерът на финансовата корекция по Договор № В.-5247 от 18.03.2022 г. с предмет изпълнение на задълженията на юрист по дейностите на проекта в изпълнение на Договор

за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ рег. № 93-00-29 от 24.02.2020 г. за изпълнение на проект „Повишаване на професионализма в съдебната система“ би бил законосъобразен, ако е налице допуснатото неспазване на чл. 20, ал.2, т. 2 ЗОП, каквото в случая не се установи.

Предвид изложеното оспореното решение от една страна се явява издадено от некомпетентен орган, поради което следва да бъде прогласено за нищожно. От друга страна, съдът констатира, че са налице достатъчно данни и за унищожаемостта му поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. При едновременно наличие на основания за унищожаемост и нищожност на един акт, първият порок се поглъща от втория и процесното Решение в случая следва да се обяви за нищожно.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал.3 от АПК, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 24, изр. 2 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на жалбоподателя следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 360 лв. поради фактическата и правна сложност, както и внесената държавна такса по делото в размер на 1502,21 лв. или общо разноски 1862,21 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, Административен съд София- град, III-то отделение, 8 - ми състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Решение № ЛС-04-167 от 28.03.2025 г., издадено от В. Д. Д., държавен експерт в отдел „Координация на политики в съдебната система“, дирекция „Стратегическо развитие и програми“ и ръководител на Програмния оператор на Програма „Правосъдие“ на Норвежкия финансов механизъм 2014-2021 (НФМ).

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието да заплати на Висшия съдебен съвет сторените по делото съдебно-деловодни разноски в размер на 1862,21 лв. (хиляда осемстотин шестдесет и два лева и двадесет и една стотинки), представляващи внесена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: